

indskrænte Rumtjene noget; det forekommer mig at være, for at bruge det mildeste Ord, meget besynderligt. Naar man nu siger, at den maa ske kan blive staaende, at der kun er Tale om Vedligholdelse, saa er jo Meningen den, at naar den falder omkuld, er det, fordi den ikke er vedligeholdt, fordi man har forsømt sin Forpligtelse, og saa har man jo Forpligtelse til at opføre den paany. I disse Dplysninger er der nu udtrykkelig sagt, at Bygningerne ere saa daarlige, at man ved at sælge dem til Nedbrydelse ikke kan gjøre Regning paa at faae mere end Nedbrydningsudgifterne dækkede deraf, og der tilføies i Slutningen, at man ikke kan undlade paany at fremhæve den absolute Nødvendighed af en ny Bygning, da hele den gamle er kassabel. Saaledes er dens Størrelse aldeles utilstrækkelig og uhensigtsmæssig, Skorstenen fuldstændig loostribdig, der er ikke nogen som helst Nimmelighed for, at en yderligere Udsættelse kan være til nogen Fordel, tværtimod er Bygningen nu fuldstændig kassabel og Tilstanden næsten uanstændig. Jeg vil nu ikke bruge det sidste Ord, men dog Noget, der grændser dertil, og Tilstanden vil blive det mere og mere, dersom vi ikke faae Sagen afgjort, men endnu skulle fortsætte Striden om Skaarup Organiststole. Det er ganske vist, at med 3,000 Rb. blive vi staaende paa samme Punkt, og vi ville da faae at se, hvilken yderligere Udvikling dette interessante Spørgsmaal kan faae. Ved at bevilge det fra Ministeriets Side Forlangte, er det vel ikke sagt, at det naas at faae den fuldstændig endt, det kan jeg ikke med Bestemthed sige; men naar Forskjellen ikke er større, vil jeg dog haabe, at det er muligt at bringe Sagen til Afgjørelse. Men vil man ikke give mig dette Bøls, maa vi forelsøbig blive staaende ved, at der er en Overrettsdom, som forlanger Opfyldelsen af en Forpligtelse fra Rigsdagens Side, som Ministeriet ikke er i Stand til at fyldestgjøre.

Ordføreren: Hvad der er fremkommet fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds (Antjær) og i Øvrigt fra den ærede Minister, skal jeg lade uomtalt indtil senere. Jeg tror at skylde dette til ærede Talere, som have forlangt Ordet. Derimod har jeg i min første Udtalelse forbeholdt mig nærmere at omtale et Par Ændringsforslag, naar den ærede Minister havde havt Ordet; det er Ændringsforslagene under Nr. 44 og 46, som jeg efter den ærede Ministers Udtalelse finder nærmere Anledning til at omtale. Hensigten med Forslaget Nr. 44 er at slaa fast, at Ministeren ikke kan bruge efter Forgødtbefindende Theatrets Beholdning, men at, forsaavidt der skal reises Penge til Dækning af Udgifter, der ligge udenfor de egentlige Driftsudgifter ved Theatret, dette da maa ske ved en særlig Bevilling. Det forekommer mig, at denne Hensigt er formelt saa rigtig fremstillet i Ændringsforsla-

get og ogsaa saa tydeligt begrundet i Betænkningen, at der ikke kan være Tvivl om, at den maa erkjendes for at være bindende. Naar Rigsdagen vedtager en Finantslov indeholdende dette Ændringsforslag, saa har Finantsloven den Mening, at Beholdningen fra Theatrets Drift, som man kalder Kapitalkontoen og Overfludet, ikke vil kunne røres, uden for hvad selve Driftsforretningerne angaa. Den ærede Minister vilde mene, at Vedtagelsen af dette Ændringsforslag kun kunde faae denne bindende Betydning, naar Ministeren selv under Forhandlingerne her erklærede, at han tog derimod. Denne Opfattelse af Ændringsforslag, der ere vedtagne og indsatte i en Finantslov, som ved Regjeringens Indstilling bliver endelig Lov, maa jeg bestemt modsigte. Derved, at en saadan Finantslov bliver endelig Lov, er der en Erkjendelse hos den Regjering, der indstiller den til Kongen, af, at den søger sig bunden ved Lovens Bestemmelser, og Ændringsforslagene ere saaledes blevene en Del af Loven, de ere blevene Bestemmelser for den Kultusminister, der modtager Finantsloven i den Skikkelse. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Maa jeg bede om Ordet.) Den ærede Minister mener, at han efter tidligere Forhandlinger har Ret til efter Forgødtbefindende at bruge Theatrets Overflud. Jeg paastaar — jeg skal nærmere komme til at søge at bevise det — at den ærede Minister ikke har bedre Ret dertil, end han f. Ex. har Ret til at benytte Overfluddet fra Universitetet, Kommunitetet, polytekniske Lærestanstalt, de lærde Skoler og Sorø Akademi ud over de Poster, der ere bevilgede til Udgifter, og endnu har det aldrig været erkjendt, at nogen Kultusminister kunde gaa hen og tage af Kapitalformuen, thi her tales om Theatrets Kapitalformue, ved Universitetet, Kommunitetet o. s. v., for dermed at dække Udgifter, som ikke have været Gjenstand for særlig Bevilling. Det har aldrig været erkjendt, og ligesaa lidt kan det erkjendes her. Nu sagde den ærede Minister: Hvorfor har man ikke sagt det før? Dertil svarer jeg: Fordi der aldrig har været den fjerneste Anledning til at tro, at det nogensinde vilde blive nødvendigt at sige dette før end nu. Det har været antaget — det tør jeg hævde — fra alle Sider, at naar vi gik ind paa de 50,000 Rb. Tilskud til Theatret for 1874, uagtet der oplagdes et Bøls ved Theatret, altsaa at Theatret havde en Kapitalkonto, da var det egentlig kun en Regnskabsfag, da var det egentlig for at oppære en Reservereserve, for saa meget lettere at kunne ordne Theatrets Forhold paa en sukkelig Maade ved Hjælp deraf, naar de 50,000 Rb. vare omme, og den Betragtning hævdede jeg navnlig ifjor som Ordfører lige over for det betydelige Mindretal i Udvalget, der vilde have Tilskuddet nedsat med 20,000 Rb., idet jeg udtalte, at det gjorde det Samme, enten de 20,000 Rb. fandtes under Sorø Akademies Overflud eller de laa i Theatrets Reservereserve; de laa lige sikkert